

ЦУНАМІ — Кацумі Гасегава

Породжує воду та управляє нею

ГРОМОПТАХА — Тамая Рей

Породжує грім і блискавку; уміє літати

ЧОРНЕ СВІТЛО — Евандер Вейд

Створює та управляє світлом і темрявою

На початку всі ми були негідниками.

Сотні років обдаровані лякали решту світу. На нас полювали. Нас мучили. Боялися й утискали. Нас вважали відьмами й демонами, фріками й мерзотою. Нас закидали камінням, вішали й спалювали, а натовпи збиралися подивитися на це сповненими гніву очима, горді, що позбавляють світ ще одного ізгоя.

Вони не дарма боялися.

Сотні років. Хто б таке стерпів?

Усе змінив Ейс Анархія. Він об'єднав найсильніших обдарованих, яких тільки зміг знайти, і разом вони повстали.

Він почав з інфраструктури. Урядові будівлі знесло з фундаментів. Банки й фондові ринки перетворилися на купи каміння. Мости зірвало з неба. Цілі автостради стали скелястими пустирями. Коли військові відправили літаки, він знищив їх у повітрі, як мошок. Коли вони відправили танки, він розчавив їх, як алюмінієві бляшанки.

Потім він прийшов по людей, які його гнобили. І викосив їх усіх.

Цілі уряди зникли. Правоохоронців розігнали. Надутих бюрократів, що грошима прокладали собі шлях до влади та впливу... усіх умертвили, усіх, за лічені тижні.

Анархістів мало цікавило, що буде далі, коли старий світ розсиплеться. Вони прагнули змін. І вони їх отримали. Незабаром із попелу суспільства повиповзало багато банд негідників, які були спраглими власного шматка влади, і невдовзі справа Ейса Анархії поширилася по всьому світу. Обдаровані вперше в історії гуртувалися, одні — повні гніву та образи, інші — з відчайдушним прагненням визнання, якого так і не здобули. Вони вимагали справедливого ставлення до себе, прав людини та захисту за законом, і в деяких країнах уряди, панікуючи, поспішали їх задовольнити.

Але в інших повстанці ставали жорстокими, а жорстокість переходила в анархію.

Хаос наростав, щоб заповнити порожнечу, яку залишило по собі цивілізоване суспільство. Торгівля та промисловість зупинилися. На всіх континентах спалахували громадянські війни. Гатлон-сіті було значною мірою відрізане від світу, і страх та зневіра запанували там на двадцять років.

Це назвали епохою Анархії.

Озираючись назад сьогодні, люди говорять про анархістів та інші банди, наче вони були найгіршою частиною цих двадцяти років, але це не так. Звісно, усі їх боялися, але вони зазвичай давали тобі спокій, поки ти вчасно платив і не завдавав їм жодного клопоту.

А от люди, звичайні люди... вони були набагато гіршими. Без жодних правил і законів кожен чоловік, жінка та дитина стали самі за себе. За злочини чи насильство

не було жодного покарання: ні до кого було бігти, якщо тебе побили чи пограбували. Жодної поліції. Жодних в'язниць. Принаймні жодних законних. Сусіди крали в сусідів. Крамниці розграбували, а харчі розтягли, залишивши дітей помирати з голоду в канавах. Сильні були проти слабких і, як виявилось, зазвичай були покидьками.

У такі часи людство втрачає віру. Не маючи, на кого рівнятися, у кого вірити, ми всі стали щурами, що шкребуться в каналізації.

Можливо, Ейс справді був негідником. Можливо, він був провидцем.

Можливо, різниця невелика.

У будь-якому разі банди правили Гатлон-сіті двадцять років, протягом яких злочини й пороки розповзалися, мов нечистоти з пробитої труби. І епоха Анархії могла тривати ще двадцять років. П'ятдесят. Вічність.

Але потім, здавалося б, за одну ніч... з'явилася надія.

Яскрава та блискуча надія, вдягнена в плащі та маски.

Гарна та радісна надія, що обіцяла розв'язати всі твої проблеми, пролитися дощем справедливості на твоїх ворогів і, ймовірно, дорогою зробити суворе зауваження кільком дрібним правопорушникам.

Тепла й багатообіцяльна надія, що заохочувала звичайних людей сидіти по домівках, де було безпечно, поки вони все виправлять.

Не турбуйтеся про себе самі. Ви вже достатньо настраждалися з усім цим хованням і хандрою останнім часом. Візьміть вихідний. Ми — супергерої. Ми подбаємо про це.

Надія звалася ренегатами.

ПРОЛОГ

Нова тижнями збирала шприци в провулку за їхнім багатоквартирним будинком. Вона знала, що батьки відібрали б їх, якби знайшли, тому ховала свої знахідки в старій взуттєвій коробці разом з асортиментом викруток, стяжок, мідних дротів, ватних кульок та всім іншим, що нібито могло згодитися для її винаходів. У свої шість із половиною років вона вже дізналася, як важливо бути запасливою й ощадливою. Вона ж не могла просто скласти список і відправити тата до крамниці на покупи.

Ці шприци будуть вельми корисними. Вона одразу це зрозуміла.

Прикріпила до кінчика одного з них тонку пластикову трубку й засунула її протилежним кінцем у склянку з водою, яку наповнила над раковиною у ванній. Потягнула поршень угору, втягуючи воду. Висолопила язик крізь дірочку на місці зуба, який нещодавно випав першим, та схопила другий шприц і прикріпила його до протилежного кінця трубки, а потім порилася у своєму ящику з інструментами, шукаючи шматок дроту, достатньо довгий, щоб

закріпити на підймальній системі, збудованій самотужки нагорі лялькового будиночка.

Це зайняло весь день, але нарешті вона була готова її випробувати.

Поставила трохи меблів із лялькового будиночка на платформу підймача, узяла шприц і натиснула на поршень. Вода пішла трубкою, виштовхуючи вгору другий поршень і запускаючи складну послідовність шківів.

Платформа почала підніматися.

Нова, усміхнувшись, відкинулась назад. «Гідравлічний підймач. Успіх».

Цю радісну мить розітнув плач із сусідньої кімнати, за ним почувся вуркитливий голос мами. Нова подивилася на зачинені двері спальні. Еві знову занедужала. Здавалося, вона тепер завжди температурила, а ліки давно закінчилися. Дядько Алек мав принести ще, але це могло бути нескоро.

Коли Нова підслухала, як її батько питав дядька Алека, чи не зможе той знайти дитячий ібупрофен для малечі, вона думала попросити ще й фруктових желейок, якими він торік пригостив її на день народження, чи, може, упаковку акумуляторів.

Вона б багато чого могла зробити з акумуляторами.

Але тато, мабуть, прочитав прохання, що клубочилося в її очах, і подивився на неї так, ніби наказував мовчати. Нова не знала, що це означало. Дядько Алек завжди був до них добрим: приносив їжу та одяг, а іноді навіть іграшки зі своїх щотижневих уловів, але батьки ніколи не хотіли просити нічого конкретного, хоч би як цього потребували. Маючи якусь потребу, мусили йти на базар

і пропонувати щось на обмін, зазвичай прикраси, які виготовляв батько.

Коли тато ходив на базар минулого разу, то повернувся з пакунком багаторазових підгузків для Еві й нерівним порізом над бровою. Мама зашила його сама. Нова дивилася, зачарована тим, що весь процес нагадує те, як мама зашивала її іграшкового ведмедика, коли в нього розійшлися шви.

Нова повернулася до гідравлічної системи. Підіймач саме порівнявся з другим поверхом лялькового будиночка. Якби вона могла збільшити місткість шприца чи якось удосконалити систему шківів...

Плач за стіною не стихав. Підлога тепер порипувала, коли батьки по черзі намагалися заспокоїти Еві, ходячи туди-назад по квартирі.

Сусіди скоро почнуть скаржитися.

Зітхнувши, Нова відклала шприц і підвелася.

У вітальні тато тримав на руках Еві, колишучи її вгору-вниз і намагаючись прикладати до її розпашілого чола прохолодний махровий рушник, але від цього дитина тільки квилала голосніше, відмахуючись від тканини. Крізь двері до їхньої крихітної кухні Нова бачила, як мама рилася в шафках, бурмочучи, що яблучний сік не на місці, хоча вони всі знали, що його там просто не було.

— Тобі допомогти? — спитала Нова.

Тато розвернувся до неї з тінню розпачу в очах. Еві закричала голосніше, бо він не поколисав її аж дві секунди.

— Вибач, Ново, — сказав він, гойдаючи знову. — Несправедливо просити тебе це робити... але якби тільки вона могла поспати ще годину чи дві... відпочинок пішов би їй на користь, а там і Алек нагодився б.

— Я не проти, — сказала Нова, потягнувшись по дитину. — Це нескладно.

Тато насупився. Іноді Нова думала, що йому не подобався її дар, хоч і не розуміла чому. Він слугував тільки для того, щоб у квартирі стало спокійніше.

Тато присів і вклав Еві в руки Нові, стежачи, щоб вона міцно тримала сестру. Еві ставала такою важкою, зовсім несхожою на те крихітне маля, яким вона була не більш як рік тому. Тепер вона стала доволі пухкенькою й молотила ручками. Батьки весь час казали, що вона от-от почне ходити.

Нова сіла на матрац у кутку кімнати й провела пальцями по м'якенькому дитячому волоссячку Еві. Маленька вже довела себе до істерики, і її пухкими щічками котилися великі сльози. Вона була настільки гарячою, ніби мініатюрна пічка в руках. Нова опустила на зібгані ковдри й подушки та приклала великий палець до щічки сестри, змахнувши одну з теплих сльозинок. Дозволила своїй силі прокотитися нею. Легка, м'яка пульсація.

Плач припинився.

Еві закліпала оченятами, повіки обважніли. Ротик розтулився в тремкому «о».

Уже за мить вона спала.

Нова підвела погляд і побачила, як тато полегшено знизав плечима. У дверях з'явилася мама, здивована й зацікавлена, поки не помітила Нову з притиснутою до неї дитиною.

— Це моя найулюбленіша мить, — прошепотіла Нова. — Коли вона вся така м'яка, приємна і... *тиха*.

Мамине обличчя пом'якшало.